ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 11ης Ιανουαρίου 2001 *

Στην υπόθεση C-464/98,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (Αυστρία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Westdeutsche Landesbank Girozentrale

και

Friedrich Stefan,

παρισταμένης της

Republik Österreich,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 73 Β της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 56 ΕΚ),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. La Pergola, πρόεδρο τμήματος, M. Wathelet (εισηγητή), D. A. O. Edward, P. Jann και L. Sevón, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Léger,
γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— η Westdeutsche Landesbank Girozentrale, εκπροσωπούμενη από τον T. Fabian, Rechtsanwalt·

— ο F. Stefan, εκπροσωπούμενος από τον M. Witt, Rechtsanwalt·

— η Republik Österreich, εκπροσωπούμενη από την C. Gewolf·

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον V. C. Kreuschitz και τη M. Πατακιά·

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις της Westdeutsche Landesbank Girozentrale, εκπροσωπούμενης από τον T. Fabian, του F. Stefan, εκπροσωπούμε-

νου από τον E. Lindinger, Rechtsanwalt· της Republik Österreich, εκπροσωπούμενης από τη C. Gewolf, και της Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τον V. C. Kreuschitz, κατά τη συνεδρίαση της 11ης Μαΐου 2000,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 13ης Ιουλίου 2000,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διάταξη της 28ης Οκτωβρίου 1998, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 18 Δεκεμβρίου 1998, το Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien υπέβαλε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), δύο προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 73 Β της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 56 ΕΚ).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της Westdeutsche Landesbank Girozentrale, γερμανικής τράπεζας, και του F. Stefan, συμβολαιογράφου, στον οποίο η πρώτη προσάπτει ότι ενέγραψε υποθήκη σε γερμανικά μάρκα σε περίοδο κατά την οποία ο αυστριακός νόμος επέβαλλε την εγγραφή υποθήκης σε εθνικό νόμισμα.

Το νομικό πλαίσιο

Α — *Το κοινοτικό δίκαιο*

3 Τα άρθρα 67 έως 73 της Συνθήκης ΕΟΚ, τα οποία προέβλεπαν σταδιακή απελευθέρωση της κυκλοφορίας κεφαλαίων, αντικαταστάθηκαν από 1ης Ιανουαρίου 1994, δυνάμει του άρθρου 73 Α της Συνθήκης ΕΚ (που καταργήθηκε με τη Συνθήκη του Άμστερνταμ), από τα άρθρα 73 Β έως 73 Ζ της Συνθήκης ΕΚ (τα άρθρα 73 Γ και 73 Δ της Συνθήκης ΕΚ αντικαταστάθηκαν από τα άρθρα 57 ΕΚ και 58 ΕΚ, το άρθρο 73 Ε της Συνθήκης ΕΚ καταργήθηκε με Συνθήκη του Άμστερνταμ και τα άρθρα 73 ΣΓ και 73 Ζ της Συνθήκης ΕΚ αντικαταστάθηκαν από τα άρθρα 59 ΕΚ και 60 ΕΚ). Κατά το άρθρο 73 Β της Συνθήκης:

«1. Στα πλαίσια των διατάξεων του παρόντος κεφαλαίου, απαγορεύεται οποιοσδήποτε περιορισμός των κινήσεων κεφαλαίων μεταξύ κρατών μελών και μεταξύ κρατών μελών και τρίτων χωρών.

2. Στα πλαίσια των διατάξεων του παρόντος κεφαλαίου, απαγορεύονται όλοι οι περιορισμοί στις πληρωμές μεταξύ κρατών μελών και μεταξύ κρατών μελών και τρίτων χωρών.»

4 Το άρθρο 73 Δ της Συνθήκης προβλέπει τα εξής:

«1. Οι διατάξεις του άρθρου 73 Β δεν θίγουν το δικαίωμα των κρατών μελών:

α) (...)

β) να λαμβάνουν όλα τα απαραίτητα μέτρα για την αποφυγή παραβάσεων των εθνικών νομοθετικών και κανονιστικών διατάξεων, ιδίως στον τομέα της φορολογίας ή της προληπτικής εποπτείας των πιστωτικών ιδρυμάτων, ή να προβλέπουν διαδικασίες δήλωσης των κινήσεων κεφαλαίων για λόγους διοικητικής ή στατιστικής ενημέρωσης, ή να λαμβάνουν μέτρα υπαγορευμένα από λόγους δημόσιας τάξης ή δημόσιας ασφάλειας.

2. (...)

3. Τα μέτρα και οι διαδικασίες που αναφέρονται στις παραγράφους 1 και 2 δεν μπορούν να αποτελούν ούτε μέσο αυθαίρετων διακρίσεων, ούτε συγκεκαλυμμένο περιορισμό της ελεύθερης κίνησης των κεφαλαίων και των πληρωμών όπως ορίζεται στο άρθρο 73 Β.»

5 Στη Συνθήκη ΕΚ δεν ορίζεται η έννοια των κινήσεων κεφαλαίων. Ωστόσο, κατά το μέτρο που το άρθρο 73 Β της Συνθήκης επαναλαμβάνει κατ' ουσίαν το περιεχόμενο του άρθρου 1 της οδηγίας 88/361/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1988, για τη θέση σε εφαρμογή του άρθρου 67 της Συνθήκης (ΕΕ L 178, σ. 5), η ονοματολογία των κινήσεων κεφαλαίων που περιλαμβάνεται στο παράρτημα Ι της οδηγίας αυτής διατηρεί την ενδεικτική αξία που είχε πριν από τη θέση σε ισχύ των άρθρων 73 Β επ. της Συνθήκης, όσον αφορά τον ορισμό της εννοίας των κινήσεων κεφαλαίων, εξυπακουομένου ότι, όπως προκύπτει από την εισαγωγή της, ο κατάλογος που περιέχει δεν είναι εξαντλητικός (βλ. απόφαση της 16ης Μαρτίου 1999, C-222/97, Trummer και Mayer, Συλλογή 1999, σ. I-1661, σκέψη 21).

6 Ενόψει των περιστάσεων της υποθέσεως της κύριας δίκης, επιβάλλεται η παράθεση των σημείων VII και IX αυτού του παραρτήματος:

«VII. Πιστώσεις που συνδέονται με εμπορικές συναλλαγές ή παροχές υπηρεσιών στις οποίες συμμετέχει κάτοικος κράτους μέλους

1) Βραχυπρόθεσμες (λιγότερο από ένα έτος)

2) Μεσοπρόθεσμες (από ένα έως πέντε έτη)

3) Μακροπρόθεσμες (πέντε έτη και άνω)

Α. Πιστώσεις που χορηγούνται σε κατοίκους από μη κατοίκους

Β. Πιστώσεις που χορηγούνται από κατοίκους σε μη κατοίκους

(...)

IX. Ασφάλειες, λοιπές εγγυήσεις και δικαιώματα ενεχύρου

Α. Που χορηγούνται από μη κατοίκους σε κατοίκους

Β. Που χορηγούνται από κατοίκους σε μη κατοίκους».

B — *Οι διατάξεις του εθνικού δικαίου*

7 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, της Verordnung über wertbeständige Rechte (κανονιστικής αποφάσεως περί των δικαιωμάτων σταθεράς αξίας, dRGBl. I, σ. 1521), της 16ης Νοεμβρίου 1940, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 4 του Schillinggesetz (νόμου περί σελινίου, StGBl. 1945, αρ. 231), προβλέπει ότι:

«Από της θέσεως σε ισχύ της παρούσας κανονιστικής αποφάσεως και εντός του πεδίου εφαρμογής του Grundbuchgesetz [νόμου περί κτηματολογίου, στο εξής: GBG], η εγγραφή υποθήκης επί ακινήτων επιτρέπεται μόνον σε σελίνια ή, άλλως, κατά τρόπον ώστε το καταβλητέο για το ακίνητο χρηματικό ποσό να καθορίζεται σε συνάρτηση προς την τιμή του καθαρού χρυσού.»

8 Το άρθρο 130, παράγραφος 1, πρώτη φράση, του GBG έχει ως εξής:

«Εγγραφή η οποία, λόγω του περιεχομένου της, δεν μπορεί κατά τον νόμο να γίνει στο κτηματολόγιο εξαλείφεται αυτοδικαίως, ως αντίθετη προς τον νόμο.»

Η διαφορά της κύριας δίκης

9 Στις 16 Δεκεμβρίου 1991, η ενάγουσα της κύριας δίκης χορήγησε στην Grundstücks- und Bauprojektentwicklungs GmbH δάνειο 20 εκατομμυρίων γερμανικών μάρκων

(DEM). Προς εξασφάλιση της απαιτήσεως εκ του δανείου, ενεγράφη υποθήκη σε DEM, δυνάμει εκτελεστής συμβολαιογραφικής πράξεως του εναγομένου της κυρίας δίκης. Η υποθήκη αφορούσε δύο ακίνητα κείμενα στη Βιέννη, ιδιοκτησίας της οφειλέτριας.

10 Στις 7 Ιουνίου 1995 κινήθηκε η πτωχευτική διαδικασία κατά της οφειλέτριας. Η ενάγουσα της κύριας δίκης επιχείρησε να ασκήσει το δικαίωμά της εκ της υποθήκης και προς τούτο κίνησε τη διαδικασία εκποιήσεως. Ο σύνδικος της πτωχεύσεως, εκπρόσωπος της οφειλέτριας, αμφισβήτησε ενώπιον του Oberster Gerichtshof (Αυστρία) το κύρος της υποθήκης, επικαλούμενος τον παράνομο χαρακτήρα της εγγραφής στο κτηματολόγιο υποθήκης σε ξένο νόμισμα. Το Oberster Gerichtshof αποφάσισε να αναστείλει τη δίκη και να υποβάλει στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα για το περιεχόμενο του άρθρου 73 Β της Συνθήκης (C-167/98, Westdeutsche Landesbank Girozentrale). Ωστόσο, με απόφαση της 21ης Οκτωβρίου 1998 απέσυρε το ερώτημά του.

11 Η ενάγουσα της κύριας δίκης συντάχθηκε εν τέλει με την άποψη του συνδίκου της πτωχεύσεως και συνήνεσε, μεταξύ άλλων για λόγους περιορισμού της ζημίας, στην εξάλειψη της υποθήκης.

12 Στη συνέχεια, άσκησε ενώπιον του Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien αγωγή αποζημιώσεως κατά του εναγομένου της κύριας δίκης, διότι αυτός, παρά τις υποχρεώσεις που υπέχει κατά την κατάρτιση των συμβολαίων, δεν την ενημέρωσε για την ακυρότητα της υποθήκης.

13 Ο εναγόμενος της κύριας δίκης αμφισβητεί την ακυρότητα της υποθήκης εγγραφείσας σε γερμανικά μάρκα, επικαλούμενος, μεταξύ άλλων, το άρθρο 73 Β της Συνθήκης.

14 Το Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien σημειώνει ότι το Oberster Gerichtshof έχει επανειλημμένα κρίνει, προ της εντάξεως της Δημοκρατίας της Αυστρίας στην

Ευρωπαϊκή Ένωση, ότι το άρθρο 3 του Verordnung über wertbeständige Rechte απαγορεύει την εγγραφή υποθήκης σε ξένο νόμισμα. Η κατά παράβαση του κανόνα αυτού εγγραφή υποθήκης είναι άκυρη χωρίς δυνατότητα ιάσεως και δεν παράγει κανένα έννομο αποτέλεσμα. Κατ' εφαρμογή του άρθρου 130 του GBG πρέπει να εξαλειφθεί αυτοδικαίως.

15 Κατά το αιτούν δικαστήριο, η αυστριακή έννομη τάξη αγνοεί την ελλείψει ρητής διατάξεως νόμου αναδρομική ίαση άκυρης νομικής πράξεως. Στην υπόθεση που αποτελεί αντικείμενο της κύριας δίκης, η έλλειψη δυνατότητας εφαρμογής του Verordnung über wertbeständige Rechte μπορεί επομένως να απορρέει μόνο από την περιεχόμενη στο άρθρο 73 Β της Συνθήκης απαγόρευση κάθε περιορισμού στις κινήσεις κεφαλαίων και στις πληρωμές. Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά συναφώς ότι, αφενός, αν με το άρθρο 73 Β της Συνθήκης απαγορεύονται οι περιορισμοί στην εγγραφή υποθηκών σε ξένο νόμισμα και, αφετέρου, αν η ίδια διάταξη εφαρμόζεται στις άκυρες κατά το εθνικό δίκαιο υποθήκες, παρά την ύπαρξη εγγραφής τους στο κτηματολόγιο κατά την ημερομηνία της προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Αυστρίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η ενάγουσα της κύριας δίκης είχε αποκτήσει έγκυρο δικαίωμα υποθήκης, προ της κινήσεως της πτωχευτικής διαδικασίας.

16 Τα προδικαστικά ερωτήματα που υπέβαλε το Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien είναι τα εξής:

«1) Αποτελεί η απαγόρευση συστάσεως υποθήκης για οφειλή σε ξένο νόμισμα (εν προκειμένω: σε γερμανικά μάρκα) περιορισμό της κινήσεως των κεφαλαίων και των πληρωμών συνάδοντα προς το άρθρο 73 Β της Συνθήκης ΕΚ;

2) α) Επηρεάζει αναδρομικώς το άρθρο 73 Β της Συνθήκης ΕΚ τις εγγραφείσες προ της προσχωρήσεως της Αυστρίας στην ΕΚ υποθήκες σε γερμανικά μάρκα οι οποίες τότε ήταν άκυρες χωρίς δυνατότητα ιάσεως, υπό την έννοια ότι μπορεί αναδρομικώς να άρει την ακυρότητά τους;

ή

Έχουν οι κανόνες του ευρωπαϊκού δικαίου που αφορούν την ελεύθερη κυκλοφορία των κεφαλαίων και ειδικότερα το άρθρο 73 Β της Συνθήκης ΕΚ, λόγω της από 17 Ιουλίου 1989 αιτήσεως της Αυστρίας για προσχώρηση στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες και την από 31 Ιουλίου 1991 Γνώμη, ως συνέπεια ότι από τις 16 Δεκεμβρίου 1991 επιτρεπόταν η εγγραφή υποθήκης στην Αυστρία σε ξένο νόμισμα;»

Επί του πρώτου ερωτήματος

17 Με το πρώτο ερώτημα, το εθνικό δικαστήριο ερωτά κατ' ουσίαν αν το άρθρο 73 Β της Συνθήκης απαγορεύει τη ρύθμιση κράτους μέλους η οποία επιβάλλει την εγγραφή σε εθνικό νόμισμα υποθήκης συσταθείσας προς εξασφάλιση απαιτήσεως εξοφλητέας στο νόμισμα άλλου κράτους μέλους.

18 Στην προαναφερθείσα απόφαση Trummer και Mayer, σκέψη 34, το Δικαστήριο έκρινε ότι το άρθρο 73 Β της Συνθήκης απαγορεύει εθνική ρύθμιση η οποία επιβάλλει την εγγραφή σε εθνικό νόμισμα υποθήκης συσταθείσας προς εξασφάλιση απαιτήσεως εξοφλητέας στο νόμισμα άλλου κράτους μέλους.

19 Δεδομένου ότι η ενάγουσα της κύριας δίκης δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο ικανό να οδηγήσει στην αναθεώρηση της νομολογίας αυτής, στο πρώτο ερώτημα επιβάλλεται να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 73 Β της Συνθήκης πρέπει να ερμηνευθεί

υπό την έννοια ότι απαγορεύει εθνική ρύθμιση, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η οποία επιβάλλει την εγγραφή σε εθνικό νόμισμα υποθήκης συσταθείσας προς εξασφάλιση απαιτήσεως εξοφλητέας στο νόμισμα άλλου κράτους μέλους.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

20 Με το δεύτερο ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αφενός, αν το άρθρο 73 Β της Συνθήκης είχε εφαρμογή στην Αυστρία ακόμη και πριν από την προσχώρηση του κράτους αυτού στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να μάθει αν το άρθρο 73 Β της Συνθήκης είναι ικανό να καταστήσει έγκυρη υποθήκη που ενεγράφη προ της προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Αυστρίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση και έπασχε ακυρότητα χωρίς δυνατότητα ιάσεως κατά το εφαρμοστέο εκείνη την εποχή εθνικό δίκαιο.

Επί της δυνατότητας εφαρμογής του άρθρου 73 Β της Συνθήκης προ της προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Αυστρίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση

21 Σύμφωνα με το άρθρο 73 Α της Συνθήκης, το άρθρο 73 Β της Συνθήκης τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιανουαρίου 1994 στα τότε κράτη της Ενώσεως. Δεδομένου ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας προσχώρησε στην Ευρωπαϊκή Ένωση μόλις την 1η Ιανουαρίου 1995 και ελλείψει αντίθετης διατάξεως στην πράξη περί των όρων προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας και περί των προσαρμογών των Συνθηκών επί των οποίων βασίζεται η Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ 1994, C 241, σ. 21, και ΕΕ 1995, L 1, σ. 1), το άρθρο 73 Β της Συνθήκης άρχισε να παράγει έννομα αποτελέσματα σ' αυτό το κράτος μέλος μετά την ημερομηνία αυτή.

22 Ενόψει των προεκτεθεισών σκέψεων, στο σκέλος αυτό του δευτέρου ερωτήματος επιβάλλεται να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 73 Β της Συνθήκης πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι τούτο δεν είχε εφαρμογή στην Αυστρία προ της ημερομηνίας προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Αυστρίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Επί της δυνατότητας εφαρμογής του άρθρου 73 Β της Συνθήκης επί εγγραφής υποθήκης όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη

23 Από την περιγραφή του εθνικού νομικού πλαισίου στην οποία προβαίνει το αιτούν δικαστήριο προκύπτει ότι η ακυρότητα εγγραφής υποθήκης, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, είναι απόλυτη και χωρίς δυνατότητα ιάσεως, επέρχεται ex tunc και είναι ικανή να καταστήσει ανύπαρκτη την εν λόγω εγγραφή.

24 Επομένως, η θέση σε ισχύ του κοινοτικού δικαίου σε κράτος μέλος δεν είναι δυνατό να έχει ως αποτέλεσμα να καταστήσει έγκυρη αυτή την εγγραφή υποθήκης, παρά μόνον κατά το μέτρο που το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο της αναγνωρίζει κάποια νομική αξία καθ' όσο διάστημα δεν έχει διαπιστωθεί δικαστικώς η ακυρότητά της.

25 Εν όψει των προεκτεθέντων, στο σκέλος αυτό του δευτέρου ερωτήματος επιβάλλεται να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 73 Β της Συνθήκης πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν είναι ικανό να καταστήσει έγκυρη, μετά τη θέση σε ισχύ της Συνθήκης ΕΚ στην Αυστρία, εγγραφή υποθήκης, που συστήθηκε στο εν λόγω εθνικό νομικό σύστημα, η οποία πάσχει απόλυτη και χωρίς δυνατότητα ιάσεως ακυρότητα, ισχύουσα ex tunc και ικανή να καταστήσει ανύπαρκτη την εν λόγω εγγραφή.

Επί των δικαστικών εξόδων

26 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή, η οποία κατέθεσε παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε με διάταξη της 28ης Οκτωβρίου 1998 το Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien, αποφαίνεται:

1) Το άρθρο 73 Β της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 56 ΕΚ) πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι απαγορεύει εθνική ρύθμιση, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η οποία επιβάλλει την εγγραφή σε εθνικό νόμισμα υποθήκης συσταθείσας προς εξασφάλιση απαιτήσεως εξοφλητέας στο νόμισμα άλλου κράτους μέλους.

2) Το άρθρο 73 Β της Συνθήκης πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι τούτο δεν είχε εφαρμογή στην Αυστρία προ της ημερομηνίας προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Αυστρίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

3) Το άρθρο 73 Β της Συνθήκης πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν είναι ικανό να καταστήσει έγκυρη, μετά τη θέση σε ισχύ της Συνθήκης ΕΚ στην Αυστρία, εγγραφή υποθήκης, που συστήθηκε στο πλαίσιο του εν λόγω εθνικού νομικού συστήματος, η οποία πάσχει απόλυτη και χωρίς δυνατότητα ιάσεως ακυρότητα, ισχύουσα ex tunc και ικανή να καταστήσει ανύπαρκτη την εν λόγω εγγραφή.

La Pergola Wathelet Edward

Jann Sevón

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Ιανουαρίου 2001.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

A. La Pergola